

The background of the entire image is a dark, textured blue with wispy, smoke-like patterns. In the center is a large, ornate mirror with a highly decorative, scrollwork-patterned frame. The mirror's surface is shattered, with numerous sharp, translucent shards of glass floating around it, some appearing to be in motion. The overall color palette is dominated by various shades of blue, from deep navy to bright, glowing cyan and white highlights where the glass is broken or light reflects off the shards.

ET SAA KUOLLA

Max Roth

Max Roth

ET SAA KUOLLA

© 2021 Max Roth

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528047070

1

"Tämä yhteiskunta on menossa aivan perseelleen", Reino jupisi televisiota katsoessaan. Oli Nuutinpäivän ilta tammikuussa, ja kello noin kahdeksan. He olivat hetki sitten syöneet vaimon tekemän herkullisen illallisen; poronkäritystä, perunamuusia, puolukkahilloa sekä suolakurkkuja ja juoneet useamman lasillisen punaviiniä.

Reinoa suorastaan raivostutti, kun hän katsoi yksin televisiota, sillä vaimo oli jo keittiössä eikä voinut nähdä, kuinka tv-ohjelmassa julkihomo baletin veteraani diivaili Espanjan auringossa, että hänelläkin on aikuinen poika.

"Kaikilla homoilla on oltava oikeus lapsiin", tuo Suomen kansan ykköshomo julisti ja virnisteli onnellisena Torremolinoksen rantakahvilassa, sininen Välimeri taustanaan. Reinoa, joka oli munaskuitaan myöten hetero, tuollainen julkinen provosointi raivostutti ja hän sulki television.

Sitten hän muisti, että hänellähän on kaksi muovista roskapussia odottamassa kuljetusta roskikseen. Reino sai oivalluksen. Hän nousi sohvalta, paineli eteiseen ja veti jalkaansa mustat saapikkaat sekä ylleen Saksasta autoreissulla vaimon hänelle ostaman valkoisen untuvapusakan, nykäisi puolikaljunsä peitoksi samalla matkalla hankitun mustan lippiksen, nappasi lipastosta kännykkänsä ja lompansa ja työnsi ne untuvapusakan povareihin, kunnes tarttui oven pielen roskapusseihin ja mutisi verannalta keittiöön.

"Minä vien nämä roskat nyt."

"Mitä?" kuului keittiöstä vaimon hämmästynyt henkäisy.

"Juu, juu!" Reiska huudahti ovea sulkiessaan.

"Siis hei, mitä sinä nyt meinaat? Kello on jo yli

kahdeksan. Vie ne aamulla", Raija ilmestyi hätäisesti keittiöstä ja yritti huudella miehensä perään.

Mutta tätä ei enää näkynyt, joten Raija ajatteli, että viekööt ne roskat nyt sitten, saapahan siitä iltajumppaa. Itse asiassa Raija oli huomannut miehessään Reinossa jotain uutta ja yllättävää ärtyisyyttä tämän täytettyä pari viikkoa aikaisemmin kuusikymmentä. He olivat olleet naimisissa lähes neljäkymmentä vuotta, tutustuivat teini-ikäisinä, alkoivat seurustella ja Raija ryhtyi popsimaan e-pillereitä. Reino suoritti yliopistolla neljässä vuodessa filosofianmaisterin tutkinnon, pääaineina äidinkieli ja kotimainen kirjallisuus. Raija valmistui kauppiksesta, myös maisteriksi, ja nuoresta Reiskasta oli kiva rakastella Raijan kanssa, ilman mitään seuraamuksia. Raijaa tämä joskus harmitti, mutta aika teki tehtävänsä, eikä heillä siis ollut lapsia. Viime vuosikymmeninä molemmat olivat olleet kiitollisia lapsettomuudestaan filosofoidessaan, että mihin tämä maailma oikeastaan onkaan menossa.

Reiska heitti pussukat omakotitontin portin viereiseen roskikseen. Talvista, miljoonien pienten tähtien somistamaa yötaivasta vilkaistuaan, tai jostain muusta kumman syystä, hän päättikin suunnistaa stadille, kaupungille, eikä takaisin kotiin. Hän tunsu, että asialle ei nyt voinut kukaan mitään, ei vaimo, ei armeija, ei poliisi. Jokin poltti jäsenissä niin, että okei, minä soitan kännykällä vaimolle kohta, että...

"Vai onkohan tämä sen viinin, vai sen saatanan homo-ohjelman aiheuttaman vitutuksen syy, vika, ansio vai tekosyy, mutta himaan en mene, en perkele mene", hän mutisi ja poistui siltä seisomalta tontilta Kauhavankujalle ja lähti suunnistamaan läheiselle Kustaa Vaasan tien bussipysäkillä.

Linja-auto Jakomäestä tulikin sopivasti ja se oli menossa Rautatientorille. Hän kömpi bussin kyytiin. Matkustajia ei ollut kuin muutama, mutta nekin Reiskan mielestä sitäkin ärsyttävämpiä. Takatilaa hallitsi kaksi noin kolmekymppistä, hiprakassa olevaa ylilihavaa naista, jotka räpättivät

kovaäänisesti ja nauroivat taukoamatta. Reiska jäi eteen istumaan, mahdollisimman kauas noista naisista, jottei saisi vahingossakaan selvää heidän jutuistaan, koska ne kuulostivat niin kiusallisilta.

Pälinää kestitkin aina Kaisaniemen pysäkillä asti, jossa Reino suorastaan ryntäsi ulos linjurista, sohjoiselle jalkakäytävälle. Oli nimittäin harvinaisen luminen ja kylmä tammikuu, eikä keskustan jalkakäytäviä tietenkään ollut aurattu, vaan jatkuvasti hiekoitettu kuravelliksi, eli jalankulkijat liukastelivat kuin liikuntavammaiset.

Reiskaa rupesi äkkiä yllätyksekseen kaduttamaan. Tosiasiassa hän ei ole ollut vaimostaan Raijasta oikeastaan tuntiakaan erossa moneen vuoteen. Ennen kuin molemmat jäivät varhaiseläkkeelle, heillä oli jopa yhteinen yritys, menestyvä pieni kirjakauppa vuosikausia, että mitä helvettiä minä tänne stadille änkesin yksinään, hän huomasi ihmettelevänsä.

”No, tänne asti sentään jo tultu”, Reiska tuumi ja päätti kekkaloida lumisohjossa Liisankadulle, ravintola Liisaan lasilliselle punaviiniä. Sieltä hän soittaisi kännykällä kotiin ja kertoisi missä on, vaikkapa siksi, ettei ollut käynyt Liisassa lähes kolmeenkymmeneen vuoteen.

”Joo, kait siinä olisi jotain järkeä ja selitystä tälle oudolle katoamiselle. Ehkä, no sen näkee sitten”, hän pohdiskeli Kaisaniemestä Liisankadulle kurvatessaan. Punaviinilasillisen jälkeen hän kompuroisi takaisin Kaisaniemeen ja tulisi heti ekalla bussilla kotiin.

”Joo, näin hän sanoisi vaimolleen”, Reiska päätti ja astui ravintolaan.

Knud, nimi, josta on väännetty suomenkielinen nimi Nuutti, jonka päivää tänään vietetään, tarkoittaa ylpeää ja reipasta, perustanaan muinaissaksan sana knāz, joka taas tarkoittaa urheaa, Reiska muisteli viedessään 16 cl punaviinilasia ravintolan tiskiltä kohti nurkkapöytää, jonka

ääreen asettui.

"On siis rohkeasti ja urheasti vaan soitettava rouvalle kotiin", hän päätti ja kaivoi kännykän untuvarotsinsa povitaskusta.

"Perskuta, siihenhän on tullut rouvalta jo neljä puhelua", hän heti huomasi.

"Siellä bussissa ne akat kilju niin helvetisti, etten huomannut puhelimen soivan", tulisi olemaan hänen selityksensä Raijalle, joka vastasikin heti hänen soittoonsa.

"Missä helvetissä sinä olet? Mikset sä vastaa puhelimees ukko!?" Raija päräytti hengästyneenä.

"Tota, mä olen Liisas...", Reiska yritti iloisesti.

"Tä? Mitä ihmettä sinä siellä teet? Mikset sinä vastaa puhelimeesi?" vaimo kivahti, nyt huolestuneesti.

"Olin busassa, mut siellä sellaset läskit muijat piti niin helvetinmoista meteliä, et mä en kuullu sun soittojas..."

"Läskit muijat... Sinunhan piti viedä vaan roskat!" vaimo parahti aivan kuin itkuun purskahtamaisillaan.

"Juu, juu, mä juon vaan tän lasin viiniä ja tuun sit heti himaan", Reiska yritti, mutta Raija ärähti tiukasti: "Pysy siellä vaan! Tutki nyt kaikki ne Krunikan kapakat saman tien sitten!" vaimo kivahti ja sulki puhelimen.

"Helvetti", Reiska mutisi ja sulki virrat kännykästään. Tämmöinen hässäkkä siitä, että hän kerran ehkä kymmenessä vuodessa lähtee yksin lasilliselle viiniä, mies manaili itsekseen ja työnsi kännykän povariinsa. Hänelle ei tullut mieleenkään, että juuri se tässä olikin huolestuttavaa, että kuusikymppinen äijä lähtee viemään roskia ja katoaa.

Reiska vilkuili murjotuksensa kätkien ravintolasalia ympärillään. Itse asiassa siellä oli vain muutama asiakas, pari kuivahtanutta tätiä tuolla nurkassa ja ringi hekottelevia vanhoja ukkoja keskelle salia kehuskelemassa itseään ja toisiaan. No jaa, vanhoja ja vanhoja, sellaisia harmaahapsisia äijiä ponnareineen, viidenkymppin molemmin puolin.

Reiska oli kyllä aina tuntenut itsensä ikään kuin alle kolmekymppiseksi, vai johtuikohan tuo tunne pullollisesta punaviiniä, jonka määrän hän siihen mennessä oli jo varmaankin tänä iltana sitä lipitellyt? Oli miten oli, mutta täällä hän ei viihtynyt, vaan joi loputkin viinit lasistaan, ja suunnisti ulos Liisasta.

Kadulla askel kääntyi automaattisesti kohti Pohjoisrantaan, eikä Kaisaniemeä. Hän jäähmettyi hetkeksi paikoilleen ja vilkaisi taakseen, Kaisikseen päin.

"Kotiinhan minun piti lähteä", hän ajatteli ja katsoi sitten taas Pohjoisrantaan.

"Niin, tuollahan minä vietin koko lapsuuteni ja nuoruuteni Maurinkadulla, Parkkia eli Liisanpuistoa vastapäätä, siellähän mun oikea hima on."

Häntä huvitti tämä terävä oivallus.

"Kolmeen Kruunuunhan tästä nyt täytyy mennä, sehän se rundi oli silloinkin, ensin Liisaan, sitten Kruunuun", hän hyräili nostalgisesti ja lähti tarpomaan sohjoista jalkakäytävää rantaan päin, kohti ravintola Kolmea Kruunua.

Hiprakastaan johtuen reippaana, ja muka taitavana, hän pääsikin tuon parisataa metriä kaatumatta, mutta liukastellen, ravintolan sisäänkäynnin portaille, jotka kompastellen kömpi ylös ja kompuroi sisään ovesta.

Ravintolan eteisvälikön vastapäisestä avoimesta oviaukosta näkyi baaritiski, jota siinä ei kyllä aikaisemmin ollut, hän tuumaili.

"Just joo, mut siitähän on jo jotain kolkyt vuotta, ku mä olen viimeksi käynyt täällä", hän hoksasi ja hymyili oivallukselleen, suunnistaen vapaalle baarijakkaralle, valkoisen untuvarotsinsa avaten. Reipas baarimikko oli heti tikkana paikalla.

"Gin tonic", ehti Reiska lausahtamaan, eikä siinä kauan mennyt, kun paukku oli jo hänen nokkansa alla. Reiska ojensi leveästi hymyillen baarimikolle viisitoista euroa ja näytti kädellä,

hintaa kysymättä, että tasaraha ja siemaisi lasista heti puolet. Sitten hän vilkaisi salin suuntaan. Sehän oli ihan entisellään. Ellei jopa parempi, remontoitu vaan ihan samaan tyyliin kuin silloinkin.

Upeat lyijyglasikuvioiset värilliset kaari-ikkunat, ruskeat paneloidut seinät, perällä tuttuja kuuden hengen loosheja. Mutta asiakkaina näytti olevan enimmäkseen sellaisia kolmekymppisiä tehostetusti naurahtelevia juppeja, miehiä ja naisia, joita taas silloin täällä ei ollut kyllä yhtäkään. Täällä istuskeli silloin tunnettuja näyttelijöitä, muusikoita ja läheisen sotakorkeakoulun korkeita upseereita ja tietenkin minä, koska asuin naapuritalossa, Liisankadun ja Maurinkadun kulmassa. Sieltä oli hyvä kipaista tänne, heti kun vaan pääsi, eli vasta tarkalleen kahdeksantoista vuotta täytettyään ja uunituoretta ajokorttia näytettyään. Silloinen omistajarouva ja naisen aikuiset pojat eivät nimittäin päästäneet ketään meistä kulmakunnan kundeista tänne alaikäisinä, vaikka kuinka yritimme. Olivathan he nähneet meidät skideistä asti pyörimässä tässä kulmilla, ja tarkalleen tiesivät, minkä ikäisiä olimme, Reiska pohdiskeli ja käänsi katseensa vasempaan, pienen pystybaaritilan suuntaan.

Sen pöytiin nojaili kolme erillistä seuruetta, nuorehkoja siististi pukeutuneita miehiä, pareittain, enempi vähempi juopuneina, jotain naristen. Filosofianmaisteri kun oli, Reiska päätteli heti, että homppeleita. Täällä, ravintola Kruunussa? Ei ikinä ja hän kulautti ginilasinsa tyhjäksi ja hihkaisi ohikulkevalle baarimikolle.

"Toinen samanlainen. Hei! Toinen samanlainen silvu pleel!" Baarimikko mulkaisi häntä silmät viiruina kuin tulevaa pahantekijää, mutta teki paukun ja sai nyt kaksikymppisen.

Reiska kurottautui ottamaan tiskillä lojuvan talon iltapäivälehdden itselleen ja alkoi selailla sitä, välillä homppeleita huomaamattomasti vilkaisten. Lähin miespariskunta vaihtoi keskenään suukkeleita. Toisella heistä oli posket kyynelistä

kosteina, se itkeskeli jostain syystä. Reiska otti aimo kulauksen ginipaukustaan ja alkoi selailla lehteä. Keskiaukeamalla oli kuvallinen juttu baletin veteraanista Tuomo Jormanaisesta, otsikolla Onnellinen isä.

"Tuo tyyppihän tuli silmille jo televisiosta", Reiska hätkähti, mutta vilkaisi artikkelin tekstiä.

Lehtijutussa Jormanainen kertoi olevansa Suomen toinen julkihomo, Monsieur Mossen jälkeen, ja ylpeä siitä. Jutun kuvissa tuo luiseva mies loikoili etelän auringossa yksinään, mutta artikkelissa kerrottiin, että hänellä oli jo neljäkymmentä vuotta kestänyt onnellinen homoliitto, sekä nelikymppinen poika. Reiskaa yökötti, hän työnsi lehden kauemmas, tyhjensi lasinsa, nousi jakkaraltaan, vetäisi mustan lippiksen päähänsä ja suunnisti eteisvälikön läpi ulos kapakasta.

Kiviportaissa hän oli keikahtaa selälleen, sillä uutta lunta oli tuiskunnut taivaalta ravintolassa käynnin aikana niin paljon, että portaat ja Liisankatu olivat aivan valkoisina, kun öinen katumaisema hänen tänne saapuessaan oli ollut lähes ruskeaa sohjoa.

"Perkele, kun olis röökiä, niin nyt panisin kyllä tupakaksi", Reiska huokasi itsekseen.

Mutta sitä ei ollut, sillä hän oli aivan kevyesti ja onnistuneesti ilman mitään Nicoretteja tai muita poppakonsteja, lopettanut tupakoinnin yhdessä vaimonsa Raijan kanssa vajaa vuosi sitten, edellisenä vappuna.

"Vappuaattona vedettiin viimeiset savut ja siihen se jäi, yhteinen yli neljäkymmentä vuotta kestänyt sauhuttelu. Rahaa siihen menikin kuin roskaa viime aikoina", Reiska mutisi ääneen lopettamiseensa tyytyväisenä, eikä hänen tehnytkään enää mieli röökiä.

Isoja lumihiihtaleita tuiskusi mustan yötaivaan täydeltä, kun hän huomasi Liisankadun toisella puolella, melkein Kruunua vastapäätä, rakennuksen seinustalla oven käyvän.

Tuon sisäänkäynnin yläpuolella välähteli lumisateen läpi epämääräinen mainosvalo. Siinä on varmaan joku uusi kapakka. Sekin tietenkin täynnä homppeleita. Hän nyrpisti ajatukselleen, mutta lähti silti suunnistamaan yli sohjoisen ajotien kohti krouvin ovea, tempaisi sen auki ja työntyi eteiseen, sekä siitä vasemmalle ravintolasaliin, ottaen lumisen lippalakin päästään.

Salin pitkän baaritiskin vastapäisellä seinustalla oli pöytiä, joista yhdessä istui pari ikävän näköistä tyyppiä. Pöytien takana kulmauksessa oli oviaukko toiseen saliin, jossa ei näkynyt yhtäkään asiakasta. Selin häneen päin, baaritiskin kulmauksessa, istui pitkätukkainen blondi, jonkinlainen leopardikuvioinen tekoturkki yllään. Muita asiakkaita ravintolassa ei sitten ollutkaan. Tiskin takaa häntä tuijotti kaksi parikymppistä baarimikkolikkaa, kuin kysymysmerkkeinä, tumma ja vaalea, molemmilla poikamaisen lyhyet hiukset. Reiska asteli lumet harteiltaan pyyhkäisten tiskin puoliväliin ja nosti peffansa baarijakkaralle.

"Gin tonic", hän sanoi tummalle naisbaarimikolle, joka teki työtä käskettyä, vähän sen näköisesti, ettei ole kovinkaan kauaa näitä hommia tehnyt. Blondi baarimikkotyttö tuijotti häntä ynseän oloisena, kädet puuskassa olemattomilla rinnoillaan. Reiska sai paukkunsa, joka nyt maksoi tasan 20 euroa. Hän siemaisi lasistaan aika reippaan kulauksen ja vilkaisi ympärilleen.

Ei tässä mitään kapakkaa silloin aikoinaan kyllä ollut. Vai olikohan äijillä joku ihan ikioma salaseura täällä, koska kyllä tuo ulko-ovi silloinkin aina joskus kävi. Hän huomasi sen Liisankadun toisella puolella sijainneesta lapsuudenkotinsa ikkunasta.

"Normaaliseksi sata euroa", kuiskattiin yllättäen hänen korvaansa.

Blondi tekoturkissaan oli siirtynyt kulmauksesta siihen viereiselle jakkaralle, ja Reiska katsoi naista hölmönä kuin

kysymysmerkki, joten neito jatkoi edelleen, tuskin kuuluvasti.

"Suuseksi visikymmentä euroa", ja hymy perään.

Sehän on virolainen, siis toi, tai mitä noi nyt on, Reiskan ajatus takkuili. Hän vilkaisi naisbaarimikkoja, jotka nyt puuhailivat kaikenlaista selin häneen. Kulahtaneen näköinen blondi tekoturkissaan laski kämmenensä varovasti Reinon käsivarrelle ja kuiskasi edelleen.

"Anaaliseksi kolmesataa euroa?" nainen kujersi hiljaa.

Reiska vilkaisi ympärilleen.

Naisbaarimikot olivat kadonneet jonnekin, ja seinustan pöydässä istuvat tyypit tuijottivat häntä vakavina. Vanhempi heistä, kaljupää, joka istui häneen selin, käänsi kasvonsa pois. Poninhäntäpoika, jolla näytti olevan korvakorut, vastasi Reiskan tuijotukseen murhaavalla katseellaan. Reiska vilkaisi miestä kysyvästi, kulmiaan kohottaen, että mitä siinä tuijotat.

"No, sano kulta, mitä sa halua? Minulla tassa vieressa asunto. Sano?" blondi kysyi ja nyki häntä hihasta.

Reiska kulautti vikkelaasti lasinsa tyhjäksi, nousi jakkaralta, veti mustan lippiksen päähänsä, kiskoi rotsin kiinni ja paineli eteisvälikköön ja sieltä ulos Liisankadulle.

Pyry oli lakannut ja maa valkoisena tuoreesta lumesta. Pilvet rakoilivat, päästäen tähtisikermiä näkyviin yötaivasta vasten. Reino tuijotti tähtiä ja lausui kännissä ääneen.

"Hei! Ei täällä kyllä silloin ollut yhtäkään maksullista huoraa, saatikka homppeleita. Ei Krunikassa, eikä varmaan koko saatanan stadissa. Ainakaan mitään virolaisia anaaliseksi tarjoajia, perkele!" Viimeisen lauseen hän karjaisi.

Onneksi ketään ei näkynyt kadulla. Hän huokasi syvään. Silmiin osui vastapäinen porraskäytävä, jonka neljännessä kerroksessa hän oli asunut ja elänyt koko lapsuutensa ja nuoruutensa. Reino horjahteli yli lumisen ajotien ja nousi raput porraskäytävän tasanteelle ja alkoi tihrustella summeritaulun nimikylttejä, muttei saanut niistä mitään selvää.

"Vai ei pilu maistu herasmiehelle", kuului venäläisittäin

murtava miesääni kuiskaavan hänen korvaansa.

Reino vilkaisi taakseen ja huomasi siinä vieressään porrastasanteella äskeisestä kapakasta tutun kaljupään sekä poninhäntäpojan, jonka korvakoruissa killui pienet pääkallo. Yhtäkkiä hän tunsu viiltävät iskut nilkoissaan ja tähtitaivas pyörähti silmissä. Ilmalennon painottomuus vaikutti kestävän ikuisuuden, vaikka kaikki tapahtui nopeammin kuin ajatus, kunnes takaraivo kolahti kiviportaisiin ja siihen kaikki pimeni.

2

Metallinen kanneton wc-pönttö, samaa sarjaa juomakaukalo, vaaleansiniset kiiltävät betoniseinät ja kirkas valaistus olivat ensimmäiset huomiot, kun Reiska heräsi ja avasi silmänsä ja vääntäytyi makuulta istumaan keltaiselle muovipatjalle harmaalla betonilattialla. Pienen ikkunattoman huoneen kulmauksessa näkyi harmaa metallinen ovi, jossa kirjekuoren kokoinen lasiaukko.

Kengät olivat poissa, samoin vyö housuista, kello ranteesta, sormukset, lompsa ja valkoinen untuvatoppis sekä lätsä, kaikki kamat kadonneet. Siinä hän istui patjalla kirkkaassa valossa ilmastointilaitteiston huminassa. Viereisellä patjalla makasi jokin mustanpuhuva hahmo. Sillä oli tummat pitkät hiukset, mustan paidankauluksen alta kiemurteli esiin kaulaan tatuoitu tultasyöksevä lohikäärmeen pää, paidan selkämykseen oli ommeltu irvistelevä kalmanvärinen pääkallo ja jotain tekstiä, mistä Reiska ei saanut selvää, sillä hänen silmälasinsakin olivat kadonneet. Käsivarsi ja kämmen peittivät tyypin kasvot. Kuorsausta ei kuulunut, mutta kait se nukkui.

Reiska aikoi nousta, mutta nilkkaa vihlaisi niin perkeleesti ja takaraivoa jomotti. Hän huokaili siinä kumarassa hetken aikaa, kunnes vääntäytyi pystyyn juomakaukalosta

ET SAA KUOLLA

Eläkeläinen Reino hakataan tajuttomaksi kapakkareissullaan, ja hänen vaimonsa Raija ryhtyy selvittämään miehensä mystistä pahoinpitelyä. Hän saa apurikseen asianajaja Antero Pulkkisen, joka on juuri menettänyt vaimonsa vastaavanlaisen selvittämättömän rikoksen uhrina. Paljastuu, että rikollisten kytkennät ulottuvat aina vallanhuipulle saakka, mikä tekee mysteerien selvittämisestä lähes mahdotonta.

Max Roth on koulutukseltaan taiteen maisteri ja toiminut sekä mainos- että kokoillanelokuvien apulaisohjaajana, käsikirjoittajana, ohjaajana ja tuottajana sekä erään opiston elokuvaalinjan opettajana. Hän on myös työskennellyt Suomen Yleisradiossa ja kirjoittanut lukuisia artikkeleita aikakauslehtiin sekä sosiaalisen median julkaisuihin.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi